

[Waldorff]

Jeg synes, det er pinligt ud over alle grænser, at dette bliver kaldt en begyndende indsats imod fradragsfiduserne, også selv om vi i VS kan se det som lidt af en sejr, at man overhovedet føler sig tvunget til at begynde at pille lidt ved de områder, hvor vi har afsløret nogle af fiduserne.

Det samme gælder sådan set fidusen med at købe anparter for midler, som man har fået skattefrihed for ved at sætte dem ind på etableringskonti eller investeringsfonds. Den har vi rejst i denne folketingsssamling. Det var i øvrigt meget interessant, at dengang svarede skatteministeren, at han ikke kunne se noget som helst forkert i den fidus. Han kunne faktisk slet ikke se, det var en fidus. Det kan han nok stadig væk ikke, og det er nok en del af forklaringen på, at det er skubbet ud af det kriseindgreb, som man har lagt frem her.

Det hedder nu, at det kommer engang hen i efteråret. Folketinget er godt bekendt med skatteminister Anders Andersens dygtighed med hensyn til at opstille tekniske hindringer for gennemførelse af ting, som man har bundet sig til, og jeg mener, man kan sige fuldstændig sikkert: den kommer ikke, lige så lidt som værdistigningsafgiften er kommet. Der vil garanteret være tekniske vanskeligheder frem til valget i 1981, og så håber man på, at man ad andre veje kan forhindre den reform, som kunne ligge over for fidusen med at få dobbelt afskrivning, dobbelt skattefordel af midler, der er indsat på investeringsfonds og etableringskonti, som kan bruges til at købe anparter for.

For VS er det fuldstændig klart, at alternativer til den borgerlig krisepolitik, som der her er tale om, ikke findes i folketetinget. Vi har ingen forestillinger om et andet flertal, som kunne gennemføre en anden politik, en politik i arbejderklassens interesse. For det er indlysende, at det, vi står med, faktisk er socialdemokratisk politik. Med mindre ændringer, måske en tand værre, er det socialdemokratisk politik, som den altid har set ud, selvfølgelig afstemt efter situationen.

Men næste akt i slagsmålet vil selvfølgelig blive udspillet uden for folketetinget. Man ved nu på arbejdspladserne – ellers så vil man få det at vide – at det, der skal til for at hente dette kriseforlig ind, det er noget med 7-8 kr. i timen. Det er klart, at den viden selvfølgelig vil være med til at rejse et lønkrav på ar-

bejdspladserne. Det er helt nødvendigt, at vi og andre socialistiske partier gør, hvad vi kan, for at støtte arbejdspladsernes kamp for at hente de 7-8 kr. ind i timen, som vil være nødvendige for at undgå en forringelse af levevilkårene.

Vi ved også godt, at det ikke bliver let. Vi ved, at vanskelighederne med hensyn til at føre en kamp for sin løn i dag er meget store. Enhver lønkamp, der rejses i dag, bliver en kamp imod indkomspolitikken, og vi ved, at enhver kamp på en arbejdsplads bliver mødt med hele det statslige undertrykkelsesapparat og med svigten og med underminering fra toppen af fagbevægelsen. Derfor må vi også sige, at den kamp, der skal føres for lønnen på den enkelte arbejdsplads, må føres som en del af en samlet politisk kamp imod den statslige indkomspolitik. Dermed er det også sagt, at denne kamp må føres som et opgør også med de faglige ledere, som støtter eller accepterer den statslige politik, sådan som LO har gjort det og gør det stadig væk.

Vi er ikke det mindste i tvivl om, at i den kommende tid og især i de kommende år vil modsætningerne blive alvorligt skærpet i dette samfund. Vi er heller ikke i tvivl om, at de kampformer, man må tage i anvendelse, vil blive skærpet. Det eneste, vi kan sige til det, er, at det er helt nødvendigt, at det sker, hvis ikke arbejderbevægelsen skal blive sat mange år tilbage som følge af en politik, som det største arbejderparti, socialdemokratiet, lægger navn og ryg til.

Lindinger (EP):

Lad mig straks sige, at ingen i dette ting vil beklage det mere end jeg, hvis det skulle gå sådan, at det største forlig i Danmarkshistorien, over 10 mia kr., skulle blive vedtaget med en enkelt stemmes flertal. Jeg kan give såvel centrum-demokraterne som de radikale ret i, at det ikke er nogen ønskelig situation, og jeg tror heller ikke, man appellerer forgæves til statsministeren og regeringen, for jeg er helt sikker på, at den ønsker at få det bedste mulige forlig i denne sag. Det er da også mit håb, at der under udvalgsbehandlingen vil være mulighed for at tage hensyn til de ønsker, som måske skal opfyldes, for at man kan få et bredere flertal.